

Vârșnicul Lynn G. Robbins
din Președinția celor Șaptezeci

Tu, către cine te uiți?

Încercarea de a fi mai întâi pe placul celorlalți și abia apoi pe placul lui Dumnezeu înseamnă inversarea celor două mari porunci.

Tu, către cine te uiți? Președintele Boyd K. Packer m-a surprins cu această întrebare dificilă în timp ce călătoream împreună cu ocazia primei mele însărcinări în calitate de membru nou chemat al Celor Șaptezeci. Pentru că nu mă așteptam, am fost derutat. „Un membru al Celor Șaptezeci”, a continuat dânsul, „nu-i reprezintă pe oameni în fața profetului, ci pe profet în fața oamenilor. Să nu uiți niciodată către cine trebuie să te uiți!” A fost o lecție puternică.

Încercarea de a fi mai întâi pe placul celorlalți și abia apoi pe placul lui Dumnezeu înseamnă inversarea celor două mari porunci (vezi Matei 22:37–39). Înseamnă să nu ne aducem aminte către cine trebuie să ne uităm. Cu toate acestea, cu toții am făcut cea greșală din cauza temii față de oameni. În Isaia, Domnul ne avertizează: „Nu te teme de ocara oamenilor” (Isaia 51:7; vezi, de asemenea, 2 Nefi 8:7). În visul lui Lehi, această teamă a fost provocată de *degetul disprețului* îndreptat din clădirea mare și spațioasă, făcându-i pe mulți să nu-și mai aducă aminte către cine trebuiau să se uite și să plece „rușinați” de lângă pom (vezi 1 Nefi 8:25–28).

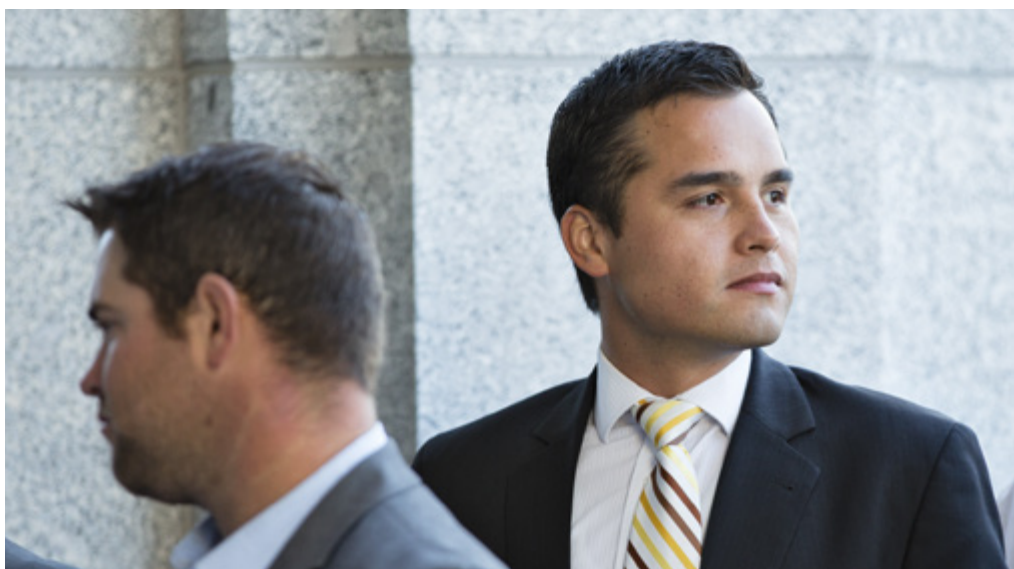
Această *presiune* din partea semenilor încearcă să schimbe atitudinea

omului, dacă nu chiar și comportamentul, făcându-l să se simtă vinovat pentru că ar jigni pe cineva. Noi căutăm o coexistență asociată cu respect cu cei care arată cu degetul, însă când această teamă de oameni ne ispitește să acceptăm păcatul, devine o „cursă”, conform celor scrise în Proverbe (vezi Proverbele 29:25). Cursa poate fi bine camuflată astfel încât să facă apel la compasiunea noastră pentru a tolera sau chiar aproba ceva ce este condamnat de Dumnezeu. Pentru cei slabi în credință, poate fi o mare piatră de

poticnire. De exemplu, unii misionari tineri duc cu ei în misiune această teamă de oameni și nu-i raportează președintelui lor de misiune nesupunerea flagrantă a colegului, deoarece nu vor să-și ofenseze colegul nesupus. Deciziile de caracter se iau prin amintirea ordinii corecte a celor două mari porunci (vezi Matei 22:37–39). În momentul în care acești misionari confuzi își dau seama că răspund în fața lui Dumnezeu și nu a colegului lor, ar trebui să aibă curajul de a se uita către *direcția opusă*.

La frageda vârstă de 22 de ani, chiar și Joseph Smith a uitat către cine trebuia să se uite când, în mod repetat, l-a cerut Domnului să-i permită lui Martin Harris să ia cu împrumut cele 116 pagini ale manuscrisului. Poate că Joseph dorea să dea dovadă de recunoștință față de Martin pentru ajutorul lui. Știm că Joseph era foarte dornic să aibă alți martori oculari care să-i fie alături împotriva neadevărurilor și minciunilor jalnice care erau răspândite despre el.

Indiferent care ar fi fost motivele lui Joseph, sau indiferent cât de

întemeiate ar fi putut părea, Domnul nu le-a acceptat și l-a muștrăat aspru: „De câte ori ai încălcat... și ai continuat să dai atenție convingerilor oamenilor. Pentru că, iată, ție nu trebuia să-ți fie *frică* mai mult de om, decât de Dumnezeu” (D&L 3:6–7; subliniere adăugată). Această experiență amară l-a ajutat pe Joseph să-și aducă aminte, pentru totdeauna după aceea, către cine trebuia să se uite.

Când cineva încearcă să *salveze aparențele* în fața oamenilor, poate, fără să-și dea seama, *să-și piardă reputația* în fața lui Dumnezeu. Faptul de a crede că Îi putem face pe plac lui Dumnezeu și, în același timp, de a accepta nesupunerea oamenilor nu înseamnă neutralitate, ci duplicitate sau *fățarnicie* ori faptul de a încerca să „[slujim] la doi stăpâni” (Matei 6:24; 3 Nefi 13:24).

Deși, în mod clar, este nevoie de curaj pentru a înfrunta pericolele, adevărata dovadă a curajului este biruirea temii de oameni. De exemplu, rugăciunile lui Daniel l-au ajutat să înfrunte leii, dar ce l-a făcut să aibă o „inimă de leu” a fost faptul de a nu-l asculta pe împăratul Darius (vezi Daniel 6). Acel tip de curaj este un dar al Spiritului dat *celor care se tem de Dumnezeu* și care și-au spus rugăciunile. Rugăciunile împărătesei Estera i-au dat și ei curajul de a-și înfrunta soțul, împăratul Ahașveroș, știind că-și risca viața făcând astfel (vezi Estera 4:8–16).

Curajul nu este doar una dintre virtuțile fundamentale, ci și ceea ce C.S. Lewis a spus: „Curajul este... forma fiecărei virtuți în momentul punerii la încercare... Pilat a fost milos până când acest lucru a devenit riscant”¹. Împăratul Irod s-a întristat din cauza cererii de a-l decapita pe Ioan Botezătorul, însă dorea să le facă pe plac „celor ce ședea la masă împreună cu el” (Matei 14:9). Regele Noe era

gata să-l elibereze pe Abinadi atunci când presiunea din partea semenilor reprezentați de preoții săi ticăloși l-a făcut să șovăie (vezi Mosia 17:11–12). Împăratul Saul nu s-a supus cuvântului Domnului păstrând prada de război, deoarece „[se temea] de popor, și [i-a] ascultat glasul” (1 Samuel 15:24). Pentru a-i liniști pe israeliții răzvrățiți la poalele Muntelui Sinai, Aaron a făurit un vițel de aur, uitând către cine trebuia să se uite (vezi Exodul 32). Mulți dintre fruntașii sinagogii din vremurile Noului Testament „au crezut în [Domnul]; dar de frica fariseilor, nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu” (Ioan 12:42–43). Scripturile abundă de astfel de exemple.

Acum vă rog să ascultați câteva exemple inspiratoare.

- Mai întâi, Mormon: „Iată, eu spun cu curaj, având autoritate de la Dumnezeu; și eu *nu mă tem* de ceea ce omul poate să facă; căci dragostea perfectă alungă orice teamă.” (Moroni 8:16; subliniere adăugată).
- Nefi: „Prin urmare, lucrurile care sunt plăcute lumii nu le scriu, ci numai lucrurile care sunt plăcute lui

Dumnezeu, precum și acelor care nu sunt de-ai lumii.” (1 Nefi 6:5).

- Căpitanul Moroni: „Iată, eu sunt Moroni, căpitanul-șef al vostru. Eu nu caut putere, ci caut ca s-o dobor pe aceasta. Eu nu caut onoarea lumii, ci slava Dumnezeului meu, precum și libertatea și bunăstarea patriei mele.” (Alma 60:36).

Moroni a avut un curaj atât de mare în a-și aminti către cine trebuia să se uite, încât despre el s-a spus: „Dacă toți oamenii ar fi fost și ar fi și vor fi în viitor la fel ca Moroni, iată, înseși puterile iadului ar fi zdruncinate pentru veșnicie; da, diavolul nu ar avea putere niciodată asupra inimilor copiilor oamenilor” (Alma 48:17).

De-a lungul epocilor, profeții au fost întotdeauna sub atacul degetului disprețului. De ce? Conform scripturilor, pentru că „cei vinovați consideră adevărul ca fiind greu de suportat pentru că acesta îi lovește drept în inimă” (1 Nefi 16:2) sau, așa cum președintele Harold B. Lee a spus: „Pasărea lovită se agită!”². Atitudinea lor disprețuitoare este, de fapt, vina care încearcă să se justifice, cum a fost și în cazul lui Corihor, care, în cele din urmă, a recunoscut: „Eu am știut întotdeauna că [este] un Dumnezeu” (Alma 30:52). Corihor era atât de convingător în înșelăciunea sa, încât a ajuns să creadă propria-i minciună (vezi Alma 30:53).

Cei disprețuitori îi acuză adesea pe profeți că nu trăiesc în secolul XXI sau că sunt bigoți. Ei încearcă să convingă Biserica, sau chiar să facă presiuni asupra ei, să coboare standardele lui Dumnezeu la nivelul comportamentului lor inadecvat, ceea ce, în cuvintele vârstnicului Neal A. Maxwell, „va duce la automulțumire, nu la dorința de autoîmbunătățire”³ și nici la pocăință. Coborârea standardelor Domnului la

nivelul comportamentului neadecvat al societății înseamnă apostazie. La două secole după vizita Salvatorului printre nefiți, multe dintre biserici din rândul nefiților începuseră să „subțieze” doctrina, pentru a folosi o expresie a vârstnicului Holland.⁴

În timp ce ascultați acest fragment din 4 Nefi, găsiți asemănările din zilele noastre: „Și s-a întâmplat că atunci când două sute zece ani au trecut, au fost multe biserici în țară; da, au fost multe biserici care pretindeau a-L cunoaște pe Hristos și totuși tăgăduiau cea mai mare parte a Evangheliei într-atât, încât ei au căpătat tot felul de ticăloșii și au administrat ceea ce era sfânt acelora cărora le era interzis pentru că erau nevrednici” (4 Nefi 1:27).

Déjà vu în zilele din urmă! Unii membri nu înțeleg că pică în aceeași cursă atunci când susțin acceptarea „tradițiilor” locale sau etnice „[ale] strămoșilor lor” (D&L 93:39) care nu sunt în armonie cu cultura Evangheliei. Mai sunt alții, autoamăgiți și în lepădare de sine, care susțin sau cer ca episcopii să coboare standardele privind recomandarea pentru templu, recomandarea pentru școală sau privind slujirea în misiune cu timp deplin. Nu este ușor să fii episcop sub o asemenea presiune. Cu toate acestea, asemenea Salvatorului care a curățat templul pentru a-i apăra caracterul sacru (vezi Ioan 2:15–16), episcopii, în ziua de astăzi, sunt chemați să apere cu mult curaj standardul templului. Salvatorul a fost Cel care a spus: „Eu Mă voi manifesta poporului Meu cu îndurare... dacă poporul Meu va ține poruncile și nu va pângări această sfântă casă” (D&L 110:7–8).

Salvatorul, mărețul nostru Exemplu, S-a uitat întotdeauna către Tatăl Său. El Și-a iubit semenii și le-a slujit acestora, dar a spus: „Eu nu umblu după slava care vine de la oameni” (Ioan 5:41). El

a dorit ca cei pe care i-a învățat să-L urmeze, dar nu a căutat favoruri din partea lor. Când a făcut un act de caritate, precum vindecarea celor bolnavi, darul a fost adesea oferit cu cererea de a „[nu spune] la nimeni” (Matei 8:4; Marcu 7:36; Luca 5:14; 8:56). Într-un fel, aceasta a fost așa pentru a evita tocmai faima care-L însoțea în pofida eforturilor Sale de a se feri de ea (vezi Matei 4:24). El i-a condamnat pe farisei pentru că făceau fapte bune doar pentru a fi văzuți de oameni (vezi Matei 6:5).

Salvatorul, singura ființă perfectă care a trăit vreodată, a fost cel mai neînfricat. În viața Sa, El S-a confruntat cu o mulțime de acuzatori, însă nu a cedat niciodată în fața degetului lor disprețuitor. El este singurul care nu a uitat niciodată către cine trebuia să Se uite: „Întotdeauna fac ce-I este plăcut [Tatălui]” (Ioan 8:29; subliniere adăugată) și „nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30).

Între 3 Nefi, capitolul 11 și 3 Nefi, capitolul 28, Salvatorul a folosit titlul *Tată* de cel puțin 150 de ori, clarificându-le nefiților faptul că El era acolo reprezentându-L pe Tatăl Său. Și în Ioan, începând cu capitolul 14 până la capitolul 17, Salvatorul face referire la Tatăl de cel puțin 50 de ori. Din toate punctele de vedere, El a fost ucenicul perfect al Tatălui Său. El a fost atât de perfect în a-Și reprezenta Tatăl, încât a-L cunoaște pe Salvator însemna, de asemenea, că-L cunoșteai

pe Tatăl. A-L vedea pe Fiu era ca și cum Îl vedeai pe Tatăl (vezi Ioan 14:9). A-L auzi pe Fiu era ca și cum Îl auzai pe Tatăl (vezi Ioan 5:36). În principiu, El a devenit indistinctibil de Tatăl Său. Tatăl Său și El erau una (vezi Ioan 17:21–22). El a știut fără echivoc către cine Se uita.

Fie ca exemplul Său inspirator să ne întărească împotriva capcanelor prezentate de lingușeala din partea altora sau de propria noastră îngâmfare. Fie ca exemplul Lui să ne dea curajul de a nu ne teme niciodată de cei care ne intimidează sau de a nu ne ploconi la picioarele lor. Fie ca exemplul Lui să ne inspire să umblăm din loc în loc și să facem bine într-un mod cât se poate de anonim și să nu „[aspirăm] la onorurile oamenilor” (D&L 121:35). Și fie ca exemplul Său incomparabil să ne ajute să ne amintim întotdeauna *care* este „cea dintâi și cea mai mare poruncă” (Matei 22:38). Rugăciunea mea este ca, atunci când alții solicită aprobarea sfidării poruncilor lui Dumnezeu, noi să ne amintim mereu ai cui ucenici suntem și către cine trebuie să ne uităm, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. C.S. Lewis, *The Screwtape Letters (Sfaturile unui diavol bătrân către unul mai tânăr)*, ediție revizuită (1982), p. 137–138.
2. Harold B. Lee, în *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), p. 356.
3. Neal A. Maxwell, „Repentance”, *Ensign*, nov. 1991, p. 32.
4. Jeffrey R. Holland, „The Call to Be Christlike”, *Liahona*, iunie 2014, p. 35.